

Một tác giả mới từ chức “ra mắt sách” ở thành phố Houston đã can đảm nói về “văn mình: đáng để mọi người đọc, và có mặt trong mọi thư viện khắp nơi.”

Trong cuốn sách này, bà cũng không quên in những câu “danh ngôn” để tên chính bà, bên cạnh những tên tuổi của các danh nhân như Mahatma Gandhi, Albert Camus, Winston Churchill hay Ronald Reagan.

Những nhân vật tiêu biểu nhất cho chuyện “văn mình” có lẽ chính là đôi thi hào Tô Đông Pha, người đã dám cưỡi tài, dám sủa thỏ của Tô Táng Váng An Thách. Câu chuyện xảy ra vào đôi nhà Tô áng. Số là một ngày ná Tô Đông Pha, có việc phải đến thăm phòng của Váng An Thách, đọc thấy hai câu thơ của chủ nhân treo trên vách:

“Mình nguy hiểm đến đâu khi u

Hoàng khuyển ngửa hoa tâm”.

Tô Đông Pha chê là vô lý, bởi vì: trăng sáng mà sao lại hót đến núi, còn con chó vàng sao lại nằm trong lòng hoa đỏ, bèn cưỡi tài, lấy bút sủa hai câu thơ lại là:

“Mình nguy hiểm đến đâu chi u

Hoàng khuyển ngửa hoa âm”.

Nghĩa là: Trăng sáng chiếu đến núi, chó vàng nằm dưới bóng hoa.

Khi chê thơ người (Váng An Thách) là sai và nghĩ thơ mình là đúng, hẳn Tô Đông Pha phải lý

làm thơ được, người muốn cho riêng người có địa vị hơn mình chắc chắn có tài hơn mình nên mới dám phóng bút sáng tác thơ người. Giai là giai thoại thì câu chuyện chắc chắn có thật, nhưng đây là một bài học cho những kẻ “văn mình”, nhất là sau đó một thời gian, Tô Đông Pha bắt đầu đến chỗ thăm thân cùng cậu, mới thì nghe người biết riêng “Minh Nguyệt” là tên một loài chim có tiếng hót rất hay, và “Hoàng Khuyển” là một loài sâu chuyên tìm ăn nhụy hoa.

Trong văn học sơ Việt Nam, vào đầu thế kỷ XIX, Cao Bá Quát có tài ngay lúc còn ít tuổi nên có tính kiêu căng, ai ông cũng chê là học trò. Ông nói: “Cố thiên hạ có bạn bè chứ, anh Bá Đột tôi và ông Nguyễn Văn Siêu gì một bạn, một mình tôi chỉ có hai bạn, còn một bạn thì phân phối cho cố thiên hạ.”

Một câu chuyện “văn mình” khá phổ thông trong chuyện cổ tích nhân gian Việt Nam là chuyện ba chàng thi sĩ làm thơ con cóc. Một chàng thấy một con cóc trong hang mới thò đầu nhìn ra nên lấy ngay đầu tài và “xuất khẩu thành thơ” ngay câu thơ như: “Con cóc trong hang, con cóc nhẩy ra”. Chàng thơ hai phải theo: “Con cóc nhẩy ra, con cóc ngẩng đầu”. Chàng thơ ba bèn hỏi ngay câu kệ: “Con cóc ngẩng đầu, con cóc nhẩy đi”. Làm xong bài thơ “con cóc” ba chàng thấy bài thơ của mình trác tuyệt quá, nghĩ tình hoa đã phát tiết ra ngoài hết rồi, tài hoa như thế, chắc phải yêu cầu mình, thế nào cũng phải chết, bèn ôm nhau mà khóc.

Chúng ta đã thấy nhiều nhà văn nhà thơ thấy lòng kiêu ngạo, mặc dù vô nhân, cho văn tài mình là nhất, không được, không biết, không thêm dự định sách vở, văn chương của người khác. Nhiều vị mới võ văn dăm bài thơ, đã muợn lắm lời ngạo nghễ thì hào. Tôi đã gặp một vị khách trong một phòng mạch nha sĩ, khi mới đến chỗ nhân tiện ý gì thì thưa, ông nhào người về phía tôi, khiêm tốn đưa tay ra bắt và nói: “Tôi là ‘nhà thơ’ XYZ!”

Tôi nghi ngờ cho tôi, tôi chắc hẳn nghe bút hiệu của ông nào cũng như chắc hẳn được thấy của ông. Tôi nghĩ mình là nhà thơ, hẳn ông được ý làm với những bài thơ ông đã làm.

“Văn mình” cũng chính là thơ mình, tranh mình, nghệ mình, chắc chắn mình, giọng giới mình, con cái mình, khiêu thị mà mình của mình... nhất nhất mới sẽ đầu nhất, hẳn một cố thiên hạ. Đó chính là lòng cao tự ái của con người.

Văn văn, người có tài cho mình là nhất thiên hạ, nhưng trái lại nói với vợ nhà, thì lại cho là thua sút người. Đây chắc qua là câu chuyện có một khi cũ, cái gì lâu cũ rồi cũng sinh nhảm

chán, như chiếc xe hơi cũ chúng ta lái mỗi ngày. Mỗi ngày lái “chiếc xe nhà” ra phố hay trên xa lộ chúng ta thấy có bao nhiêu chiếc xe đời mới, đẹp đẽ, lộng lẫy, đắt tiền chễm chệ bên cạnh hay qua mắt mình. Chúng ta thấy chiếc máy móc nó hiện đời ra sao, ghê da hay với có mớ mớ không, tay lái và cabin sang sủa có trần tru không, nhìn ngó chiếc nhìn cái body xe, và nhất là phần sau chiếc xe cũng thấy mê vì nó có sơn bóng loáng, thiết kế mới thu hút, bắt mắt, hai hàng đèn chớp kêu ồ ồ và nhất là cái logo của hiệu xe đắt tiền cho biết đây là một loại xe hạng hên. Rồi chúng ta thấy nghĩ, một ngày nào đó khi chúng ta giàu lên có tiền, có chức vụ, thì chúng ta cũng có thể sở hữu một cái xe như thế! Cái xe cũ này, lúc mới mua về hãng nó vẫn còn mới, chễm chệ êm ru, ngồi vào cái xe thấy mát rượi, nhìn ngắm thoải mái bấy giờ sau bao nhiêu năm, nó đã bắt đầu... tũn.

Nhất báo Al-Watan ở Saudi Arabia có cho biết một người đã kiện ông chôn ra tòa để xin ly dị sau 17 năm chung sống sau khi khám phá ra ông này đã lưu giữ số điện thoại của mình trong cell-phone là “Guantanamo” tên một nhà tù nổi tiếng của Mỹ ở Cuba. Quý bà nghĩ sao khi thấy quý ông memo số điện thoại của vợ là “Sở Tù”, “Bà La Sát” hay “Quán Giáo” nếu ông đã đi tù Công Sơn vợ.

Vì chê vợ nhà nên người ta mới thích đời món, nói theo tiếng lóng thời thời “cơm” và “phở”. Vì chán cơm mới thích phở, nhưng theo quy luật “văn nghệ” thì “Văn là... cơm ngu” của ta, nhưng là “phở tái” của cha láng giềng!!!

Nói chuyện chán vợ nhà, muốn tìm của lạ thì mới đây chế nhân một hotel tại New York đã có sáng kiến bày trò thay vợ đời chế cách cho những cặp vợ chồng nào muốn nhập cuộc tham dự trò chơi đời thuê phòng. Sẽ có cuộc bốc thăm để ông chồng lúc tối đi lạ tởm đời, cơm một con số đời gõ của một “văn nghệ”, và vợ mình cũng có một thời gian khác đời ngủ qua đêm. Nhưng cặp vợ chồng đang ở trong hotel này không chịu tham dự trò chơi đời phải đời ra đời khi có số nhậm lôn. Người ta lên án đây là một trò chơi vô luân, thiêu đời đời và cuộc giao hoan trao đời đời thế này là một thế “củu hủp”.

Theo truyện thời đời lý, lúc trẻ trung luyến nhau là vì tình, lúc vợ già sống với nhau, yêu nhau vì nghĩa. Nhưng ông quan có vẻ trẻ đẹp, người ta nghĩ là “một vẻ một chế”, hóa ra bà vợ già đã được cho vào bậc tầng viển sau khi ông thăng quan tiến chức. Nếu y phở xởng kẻ đời, thì nhưng vợ này lại muốn có một người vợ xởng với chế phần của mình. Đó là thói đời “giàu bậc bậc, sang bậc bậc”. Bấy giờ bà vợ quí đã già, răng rụng da nhăn, nhan sắc tàn phai, nhưng cũng đời quên chúng ta gập nằng, yêu nằng, luyến nằng với làm với lúc nằng còn xuân sắc, son trẻ, trinh tiết. Bấy giờ chế bên này đời đã khô cạn, héo úa, mà “chế bên kia sống đời bao giờ cũng xanh”.

“Văn mình, văn người”

Tác Giả: Huy Pháng

Thứ Hai, 26 Tháng 10 Năm 2009 19:59

Có gì mâu thuẫn gì a văn-thì-mình mà văn-thì-người không? Chắc là không! Văn 100% là tß gan ruột, tim óc của mình, còn văn, lúc yêu thơ cũng chỉ là 50%, nhờ ta thơ cũng gọi âu ý mà là “mßt nßa của anh”, nhờ ngß lúc hßt tình hßt nghĩa thì thành ra kẻ thù không đßi trßi chung. Cô ngßi mßu áo tßm Jasmine Fiore không nhờ ngß bß ông chßng gißt, chßt bß vào vali, lißng thùng rác mà còn tàn nhẫn nhß hßt răng, cßt hßt đßu ngón tay đß cßnh sát khßi tìm ra căn cứ cßc.